

Τρία ποιήματα για τη βροχή

Τα πρωτοβρόχια

Με τα πρωτοβρόχια θα 'ρθουν τα μηνύματα
του χειμώνα: το ποτάμι θα θολώσει,
θα τριζοβολούν ξερά τα πλατανόφυλλα,
θα κρυώσει η νύχτα και θα μεγαλώσει.

Θα δροσοσταλάζουν κόκκινα τα κούμαρα,
κυκλαμιές θ' ανθούν στο χώμα ταίρια ταίρια,
θα καπνίζουν σφαιλιστά τα χωριατόσπιτα,
και θ' αρχίσουν τα σπιτιάτικα νυχτέρια.

Θα σωπάσει ο τζίτζικας, κι ετοιμοτάξιδα
γι' άλλων τόπων άνοιξη, μακριά απ' τα χιόνια,
βράδυ βράδυ ως τα μεσούρανα θα χύνονται
μαύροι φτερωτοί σταυροί, τα χελιδόνια.

Ω χαρά μας! το χειμώνα θα προσμένουμε,
δίχως πάγους και χιονιές να φοβηθούμε:
της ζωής μας το στερνό ταξίδι εκάναμε
και την άνοιξη άλλων τόπων δεν ποθούμε!

Γ. Δροσίνης

Γεώργιος Δροσίνης

Ημερολόγιο ενός αθέατου Απριλίου

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18

ΑΚΟΜΗ ΒΡΕΧΕΙ. Αιωνίως φαίνεται θα βρέχει. Κι
αιωνίως θα κυκλοφορώ με μίαν ομπρέλα ψάχνοντας
για μια πολίχνη ροζ γεμάτη
ωραία υπαίθρια ζαχαροπλαστεία.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18 β

ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΥΦΕΡΑΔΑΣ τ' ουρανού μετά που
εβρόντησε και ξεκινά ο σαλίγκαρος.
Κομμάτια σπίτια που επιπλέουν, μπαλκόνια με
μπροστά το κοντάρι τους, ο αέρας.

Γεγονός είναι ο θάνατος που επίκειται φορτωμένος
κάτι ευτυχίες παλιές κι εκείνη την πολύ γνωστή (που
λευκάνθηκε στις άγριες ερημιές) απελπισία.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18 γ

ΚΑΘΟΜΑΙ ΩΡΕΣ και κοιτάζω το νερό στις πλάκες
ώσπου, τέλος, γίνεται πρόσωπο που μου μοιάζει και
φέγγει απ' όλη την περασμένη μου ζωή.

Ο. Ελύτης

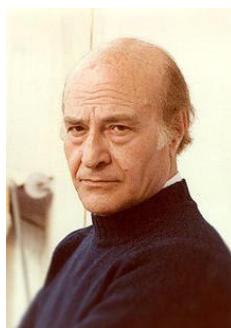
Βροχή

[...] έχει λιγνά δυο δένδρα
μικρό ένα περιβόλι·
και κάμνει εκεί της εξοχής
μια παρωδία το νερό —
μπαίνοντας σε κλωνάρια
οπού δεν έχουν μυστικά·
ποτίζοντας τες ρίζες
που έχουν ασθενικό χυμό·
τρέχοντας εις το φύλλωμα
που με κλωστές δεμένο
πεζό και μελαγχολικό
κρεμνά στα παραθύρια·
και πλένοντας καχεκτικά
φυτά που μες σε γλάστρες
τα 'στησ' αράδα-αράδα
μια φρόνιμη νοικοκυρά.

Βροχή, που τα μικρά παιδιά
κοιτάζουνε χαρούμενα
μέσ' από κάμαρη ζεστή,
κι όσο πληθαίνει το νερό
και πέφτει πιο μεγάλα,
χτυπούν τα χέρια και πηδούν.
Βροχή, που ακούν οι γέροι
με σκυθρωπήν υπομονή,
με βαρεμό κι ανία·
γιατί εκείνοι από ένστικτον
δεν αγαπούνε διόλου
βρεμμένο χώμα και σκιές.

Βροχή, βροχή — εξακολουθεί
πάντα ραγδαία να βρέχει.
Μα τώρα πια δεν βλέπω.
Θόλωσ' απ' τα πολλά νερά
του παραθύρου το υαλί.
Στην επιφάνειά του
τρέχουν, γλιστρούν, κι απλώνονται
κι ανεβοκατεβαίνουν
ρανίδες σκορπισμένες
και κάθε μια λεκιάζει
και κάθε μια θαμπώνει.
Και μόλις πλέον φαίνεται
θολά-θολά ο δρόμος
και μες σε πάχνη νερουλή
τα σπίτια και τ' αμάξια.

Κ.Π. Καβάφης

Οδυσσεάς Ελύτης

Κ.Π. Καβάφης